

край него, едва го забележила и се повърнала да поприказва и с него.

— Слушай, сестро, — обадило се орехчето. Аз мисля да изберем за цар тази наша сестра, която хвържне най-високо.

— Я гледай, я гледай, каква умна мисъл ни казва мушитржнчето! И тжй трябва да бжде — нас ни трябва цар, който лети и гледа от високо, — казала свраката.

И литва бжбривата сврака от пгица на птица. Какво е приказвала, какво е струвала — никой не знае. Полето утихнало. След малко орляци се подигнали вжв вжздуха с голям шум. Някои птици се издигнали високо, други — по-ниско, а някои едва се повдигнали и паднали на земята. Орехчето подхвържнало и се мушнало в тржнака и премряло от срам.

Полето пак почерняло от птичия народ. Останали вжв вжздуха някои птици, а над тях, над планински вжрхове, дори до небесата, се виел гордият орел. Извили вратове, птиците гледали с едно око, едни с гордост, други сжс завист, своя цар — орела.

— „Орела ще ни бжде цар, — се разкрякали всички, — защото литна най-високо.“

Орела свил криле като стрела и полетял сжс страшен шум кжм земята. Птиците се сгушили и изртжпнали.

Царя на птиците кацнал на една височина и гордо се изправил на яките си крака. Птичия народ го заобиколил. Хор от пойни птички запял хвалебни песни. Славеят извивал най-хубавата си песен.

Сред тая веселба се чули гласове:

— Сторете пжт, сторете пжт на Орехчето!

А орехчето срамливо пристжпяло и дошло близо до царя. С треперящ глас му казало:

— Царю честити, бжди милостив и справедлив и кжм нас — дребните орехчета — мушитржнчета..

Много, много години царя на птиците летял в небесните висини и се чувствал доволен, че никой не можел да го достигне. От там той се смятал цар